

GEOFF RODKEY

Albatros

UfONI

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Geoff Rodkey

UfONI – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

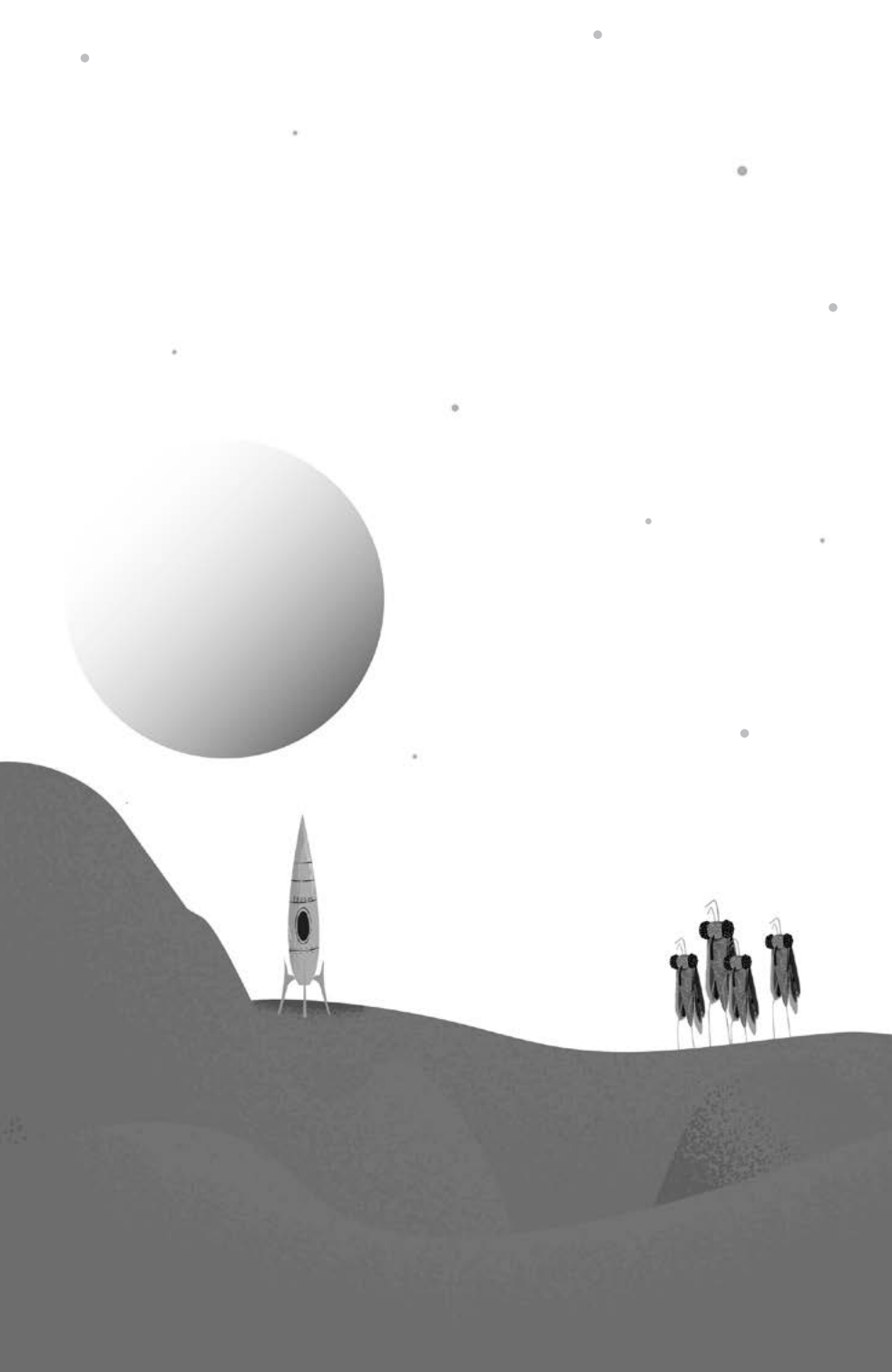
Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

NEJSME ZDEJŠÍ

Albatros

GEOFF RODKEY

Albatros

Přeložila Sára Foitová

WE'RE NOT FROM HERE

This translation published by arrangement

with Random House Children's Books,

a division of Penguin Random House LLC

Text copyright © 2019 by Geoff Rodkey

Jacket art copyright © 2019 by Andrew Banneker

Translation © Sára Foitová, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-00-06429-1

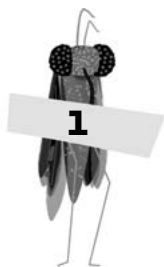
ISBN e-knihy 978-80-00-06550-2 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-00-06551-9 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-00-06535-9 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

Všem dětem, co někdy musely začínat
v novém prostředí... což je vlastně tak trochu
každý z nás.

PRŮ TAM JSOU OBŘÍ HMYZÁCI

Jméno planety Čúm m vůbec poprvé slyšíme skoro po roce života na Marsu. Sedíme s Nayou a Jensem v odpočinkáči, dáváme si pauzu od natáčení videa, ke kterému jsme napsali scénář. Pracujeme zrovna na titulech *Jak být sám sobě mazlíčkem* a *Deset nejlepších záchodků na Stanici Mars*.

Naya se nakloní nad stůl a šeptem, jako by nám svěřovala nějaké ohromné tajemství, nám sdělí: „Táta říká, že naši planetu, na které by lidé mohli trvale žít. Jakože je tam dýchatelný vzduch a všecko. Jenže...“

Rozhlídne se kolem dokola, aby se ujistila, že nikdo neposlouchá, a teprve pak pokračuje: „Jenže už tam žijou mimozemšťani. A vypadají jako obří hmyzáci.“

„Jaký hmyzáci?“ nechápe Jens.

„To nevím,“ pokrčí rameny Naya. „Myslím, že snad komáři.“

„A jsou nebezpeční? Myslím jako – jestli taky koušou?“ Planeta plná obřích komárů zní dost děsivě.

Naya zavrtí hlavou. „Nechovají se jako komáři. Jenom tak vypadají. A jsou hodně inteligentní.“

„Jako lidi?“

„Jo. Možná dokonce ještě víc.“

„A jsou přátelští?“

„Asi jo. Víš co, vědí, že existujeme. A nepokusili se nás vyhubit a nic.“

„Mně by přišlo lepší se prostě přesunout na Novo,“ ozvu se. Před několika měsíci nám naše Řídící rada, řečená Eř-erko, oznámila, že v nedaleké sluneční soustavě objevili planetu Novo. Je prý docela blízko tomu, aby na ní byl možný lidský život, i když ne úplně, a Eř-erko od té doby zkoumá, jestli by nebylo možné ji „terraformovat“ – pozměnit její prostředí natolik, abychom tam mohli žít.

Naya si pohrdavě odfrkne. „Novo nám nikdy k ničemu nebude,“ zavrtí hlavou. „Kdyby jo, dávno bychom byli na cestě tam.“

„To nemusí být nutně pravda,“ namítnu. „Novo je hodně daleko. Takže si napřed musíme být jistí. A odsud se zkoumá těžko. A navíc nějakou dobu trvá, než se pro všechny připraví biosuspenzní kapsle.“ Cesta na Novo by trvala patnáct pozemských let, takže jediná možnost, jak by loď plná lidí mohla přesun přežít s dostatkem jídla a vody, je biosuspenze. To je prý něco jako spánek, jenom daleko delší a člověk po probuzení hodně zvrací.

„To ti řekla máma?“

„Ne! Říkali to v týdenních zprávách. Máma mi neříká nic.“ Mámu zvolili do Řídící rady hned po jejím založení, jakmile na Marsu přistály první lodě s uprchlíky. Asi to je velká věc, ale mojí rodině z toho neplyne žádné zvláštní

zacházení ani přístup k neveřejným informacím. Pro mě to znamená akorát, že mám vůbec nevidám, protože pořád pracuje.

„Já se vrátím na Zemi,“ prohlásí Jens.

Obrátím oči v sloup a Naya vzdychne. „Na Zemi se vrátit nemůžeš!“ zopakuje Jensovi asi tak počtyřicáté.

„Jak to?“

„Všichni na Zemi jsou mrtví!“

„Takže?“

„Takže tam už nikdo žít nemůže!“

„Nene!“ trvá na svém Jens. „Budeme tam moct zase žít. Akorát musíme chvílku počkat.“

„Jo, jenom asi tak tisíc let.“

„Nene! Jenom rok, maximálně dva! Táta to říkal.“

„Tvůj táta se plete.“

„To teda neplete!“

Nejspíš by se hádali, dokud by se Jens nerozbrečel – tím to většinou končí, když se mu snažíme návrat na Zemi rozmluvit. V tu chvíli ale k našemu stolu zamíří nějaký starý muž. Nejspíš přijel na jedné z posledních lodí, protože tvář má posetou temně rudými boláky z ozáření.

Když si nás všimne, zastaví se a shlédne k nám. „Děláte další z těch svých videí?“

„Ano, pane.“ Usměju se na něj a on mi úsměv oplátí. Kdykoli dokončíme nové video, pořadatel filmových večerů v odpočinkovém centru ho pustí na velkém plátně před hlavním filmem. Už jich máme na kontě asi půl tuctu, a z Nayi, Jense a mě jsou díky nim tak trochu celebrity – aspoň mezi tou zhruba stovkou lidí, co na filmové večery chodí.

„Dobrá práce, jen tak dál!“ pochválí nás stařík. „Lidi se potřebujou smát. Teď ještě víc než kdy dřív.“

„To poslední video moc lidí nerozesmálo,“ připomene mu Naya. K napsání scénáře k *Luxusním letním lookům pro kool kluky a holky* mě inspirovala situace, kdy mi všechno oblečení dovezené ze Země bylo najednou malé a rodiče mě poslali na šatní burzu. V mojí velikosti tam měli jenom jedny ošoupané džíny s fleky neidentifikovatelného původu a umouněné tričko s nápisem *TAYLOR SWIFT WORLD TOUR 2028*. Nezbylo mi než den za dnem nosit tuhle kombinaci, i když z těch fleků mi bylo šoufl a Taylor Swift šla úplně mimo mě.

Můj záměr byl udělat si ve videu z šatní burzy legraci. Výsledek ale vyzněl spíš našťvaně než vtipně a tohle dílko se zdaleka nesetkalo s takovým ohlasem jako naše dosavadní produkce.

„Myslíš to o těch hadrech?“ Stařík se chápavě zakření. „No jo, to se moc nepovedlo. Ale z toho si nic nedělejte! Víte, co se říká: ‚Umřít je snadný. Humor je dřina.‘“

„To se říká?“ Žádné takové rčení neznám. Popravdě mi přijde trochu nevkusné.

„Říkávalo se to. Kdysi dávno, v dobách, kdy jsem dělal divadlo. Asi to tehdy dávalo větší smysl.“ Zahihňá se. „Ale co chci říct – jen tak dál. Pomáháte lidem zvednout náladu. A teď je každá trocha radosti opravdu potřeba.“ Potom mi položí zjizvenou ruku na rameno a nakloní se ke mně trochu blíž. „A když jsme u toho, slyšel jsem, že prý...“

Ještě než větu dořekne, vím, co přijde.

„Ila Mifunová, ta z té pěvecké soutěže *PopStar*, to je tvoje sestra?“

„Ano, pane.“ Ila hraje na kytaru a zpívá od šesti let. Ve dvanácti už psala vlastní písničky. V šestnácti šla na otevřený konkurz do *PopStar*, nejsledovanější televizní show v zemi. Dostala se až do semifinále, kde zazpívala jeden ze svých vlastních výtvorů, „Pod modrým nebem“, před šedesátimilionovým publikem u televizních obrazovek. Do živě vysílaného finále postoupila s největším počtem hlasů ze všech účastníků.

Jenže to už se svět nějakou dobu pomalu hroutil, a dva dny před závěrečným dílem soutěže se najednou začal hroutit o hodně rychleji. Místo abychom jeli na letiště a letěli se podívat na Ilu, jak vystupuje ve finále *PopStar*, jsme se rázem ocitli na kosmodromu, kde jsme naštěstí všichni čtyři dostali palubní vstupenky na loď na Mars.

Většina lidí to štěstí neměla.

Muž se rozzáří, když mu potvrdím, že Ila je opravdu moje sestra. To se stává pokaždé, stejně jako pokaždé následuje zdrcený výraz, když se jim dostane odpovědi na další otázku.

„A myslíš, že nás brzo zase oblaží tím svým překrásným hlasem?“

„Ona už nezpívá, pane. Je mi líto.“

„Vůbec?“

„Bohužel ne. Nechce vystupovat bez kytary.“

„Tak jí přece musíme nějakou najít.“

„Bohužel, pane. Na Marsu žádné kytary nejsou.“

„Zpívat ale pořád umí, nebo ne?“

Přikývnu. „To ano. Ale teď do toho prostě neumí dát duši.“

A neumí do toho dát ani nic jiného. Moje sestra teď většinu času ani nevstane z postele. Jenom leží na palandě a dívá se na screenu na staré díly *Ptáčkovic a Eda a Freda*. A protože v naší obytné jednotce 24/7 někdo je (na Marsu tedy spíš 25/7), je v ní tak ještě víc těsno a vydýcháno. A co hůř, Ila se ani nesnaží být milá. Sotva se na mě podívá, jenom na mě zlostně zavrčí pokaždé, když ji poprosím, aby si vzala sluchátka nebo uhnula s nohama, když potřebuju do šuplíku.

Mám té její sklíčenosti po krk, ale máma s tátou říkají, že by mi jí mělo být spíš líto.

„Když se stane takhle strašná věc,“ řekla mi máma nedávno během jedné z našich vzácných chvil o samotě, „na různé lidi to dopadá různě. Ile se nepovedlo sebrat se tak dobře jako tobě. Musíme jí dát čas.“

Osobně mi přijde, že rok (i když na Marsu je to spíš půlrok) by měl bohatě stačit, aby se člověk sebral. Ale Ila ani nevypadá, že by se o to snažila. Někdy, když přijdu do naší obytné jednotky, zaslechnu z Ilina screenu tóny některé z jejích písniček. Vždycky to okamžitě vypne, ale podezřívám ji, že když u toho nikdo není, pořád dokola si pouští záznamy svých televizních vystoupení.

Mám pocit, že to nemůže být úplně zdravé. Ale když se na Ilu ptá někdo cizí, jako tenhle starý pán, vždycky se na něj usměju a trochu zalžu.

„Myslím, že brzo zase začne zpívat,“ řeknu mu. „Potřebuje jenom trochu času.“

„No, tak sestře vyřiď, že tady na stanici má věrné fanoušky,“ odpoví a přátelsky mi stiskne rameno.

„Vyřídím jí to, pane. Díky.“

„Já děkuju. Mějte se, děcka. A jen tak dál.“ A odšourá se směrem ke knihovně.

„Jak se ségře daří doopravdy?“ obrátí se ke mně Naya.

„Zuří. Táta ji teď nutí každé ráno chodit do tělocvičny.“

„Zuření je lepší než deprese, ne?“ pokrčí rameny Jens.

„Nevím. Když je jen v depresi, není na mě tak hnusná.“

„Možná jenom žárlí, protože jsi teď slavnější než ona,“ nadhodí Naya.

„Blbost. Ila je *mnohem* slavnější než já.“

„Když to spočítáš procentuálně, tak ne.“ Naya si zapne screen. „Tak si to vem: ten pořad, kde vystupovala, sledovalo šedesát milionů lidí, že? Ale to bylo šedesát milionů z devíti *miliard* lidí na Zemi.“ Naťuká čísla do kalkulačky na screenu. „A naše videa sleduje sto lidí. Ale to je stovka z celkem dvou tisíc čtyř set. Takže podle mých propočtů...“ vzhledne od screenu a zazubí se na mě, „jsi na Marsu šest celých dvacet pět krát slavnější, než byla tvoje sestra na Zemi.“

„To není vtipný,“ řeknu. „Jenom smutný.“

Jens se nahrbí. „Nesnáším matiku,“ mrmlá.

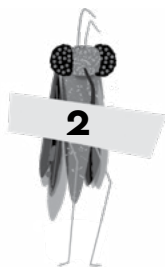
Natáhnu se přes stůl a plácnu Nayu po ruce. „Řekni nám víc o těch obřích hmyzácích.“

„Nic víc nevím,“ zavrtí hlavou Naya. „Jenom že existují. A že jsme se jich zeptali, jestli bychom s nimi mohli žít na jejich planetě.“

„Tak to vůbec,“ vyhrkne Jens. „Ani náhodou. Vy si to umíte představit, jo? Žít na planetě plný obřích hmyzáků?“

Zkousím si to představit. Nejde to. Nepřipadá mi to možné.

Ale pak se to stane.

POZVÁNÍ

„Jmenují se Žuriové,“ oznámí mi máma, když se pozdě večer vrátí do naší obytné jednotky. „Zdají se být velmi mírumilovní a civilizovaní. Jsme jim vděční, že jsou vůbec ochotní se s námi bavit.“

„Vážně vypadají jako obří hmyzáci?“ ozve se Ila. Nezvedla hlavu z polštáře, dokonce se na nás ani nepodívala. Pozastavila ale díl *Ptáčkovic*, na který se zrovna kouká, což podle Iliných současných měřítek znamená obrovský zájem.

„Neříkej jim hmyzáci,“ varuje ji máma. „To by jim mohlo připadat hodně urážlivé.“ Pak si vzdychne. „Ale ano. Vypadají jako... hodně vysocí komáři. A nejsou jediný vyspělý druh na planetě Čúmm. Zřejmě tam jsou čtyři, a všichni žijí pospolu v jedné společnosti. Tři z těch čtyř druhů se vyvinuly na jiných planetách a na Čúmm se přistěhovaly. To je dobrá zpráva pro nás – znamená to, že tam už v minulosti imigranty přijali.“

„A ty ostatní druhy taky vypadají jako obří hmyzáci? Nebo jenom Žuriové?“

Máma se na mě našťavaně zamračí. „Lani, myslím to vážně – neříkej jim hmyzáci.“

„Promiň,“ omluvím se. „Tak vypadají, nebo ne?“

Máma pokrčí rameny. „To ještě nevíme. Spoustu toho zatím nevíme. Komunikace je složitá. Přenos mezi námi a Čúmmem hrozně trvá, a navíc ještě nemáme úplně zvládnutý jejich jazyk. Mimochodem – nic z tohohle v žádném případě nesmí nikdo vědět, dokud Eř-erko zítra nevydá oficiální prohlášení.“

Máma se přitom dívá na mě. Ila obytnou jednotku nepouští, pokud ji k tomu rodiče nedonutí, takže není moc pravděpodobné, že by se někdo něco doslechl od ní.

„S tátou o tom mluvit můžeme?“

„Ano. Ale nejspíš ho ani neuvidíte. Dneska bude zase pracovat do noci.“ Táta býval doma na Zemi výzkumníkem. Na Marsu pracuje v týmu Odboru výživy, který se snaží vyvinout náhražku jídla. To je důležitá práce, všem je jasné, že dřív nebo později nám přiděly dovezené ze Země dojdou. Z pár útržků šeptaných rozhovorů mezi rodiči vím, že se to stane dřív, než si hodně lidí myslí. Táta a celý jeho tým už týdny makají nonstop.

„Co všechno Rada lidem řekne?“ zeptá se mámy Ila.

„Jenom to, že planeta Čúmm a Žuriové existují a že s nimi Řídící rada jedná o přijetí lidských uprchlíků. Ale není jisté, že to vyjde. A jestli ano, tak to určitě ještě chvíli potrvá.“

• • •

Trvá to o dost déle než jenom chvíli. Nakonec uběhne dalších osm měsíců, než Žuriové oficiálně pozvou lidi na Čúm. Tou dobou už je život na Marsu docela mizérie. Upravovače vzduchu pomalu dosluhují, v důsledku čehož klesá podíl kyslíku ve vzduchu tolik, že jsou všichni pořád unavení. A přiděly vody se tak zpřísnily, že se každý smí sprchovat jenom jednou za deset dní, takže celá stanice páchne jako jedno velké podpaží.

Naše oblečení navíc začíná být nejenom smradlavé, ale taky otrhané. Já nehledě na omezené přiděly potravin zvládám dál růst, takže nakonec musím zase na šatní burzu, vyměnit flekaté džíny a tričko s Taylor Swift za kousavý svetr s logem baseballového týmu Yomiuri Giants a ošoupané béžové kalhoty s dírami na obou kolenou, které pořád dokola zašívám a ony se pořád dokola trhají.

Největší problém je ale jídlo. Když dojdou pozemské zásoby, tátův tým z Odboru výživy představi „Baštu“, která nechutná absolutně nikomu. Vyrábí se ve třech příchuťích: Špenát, Banán a Kari. Už za pár dní jim nikdo neřekne jinak než Šouflet, Blivajzoto a Kýblo-semi-zvedlo.

Po měsíci, kdy je k jídlu jenom Bašta, začnou potravinové protesty. Táta si to bere osobně. Když ho lidi staví na chodbě a stěžují si, pokaždé se přinutí k napjatému úsměvu a řekne něco ve smyslu: „Děláme, co je za daných podmínek a s danými zdroji v našich možnostech,“ nebo: „Vím, že Bašta má k dokonalosti daleko, ale drží nás všechny naživu.“

Večer v naší obytné jednotce už se nedrží tak zpátky. „To je neskutečný!“ chrlí na mámu. „Co asi tak čekali? Gri-lované humří ocásky s čerstvým salátkem z polníčku?“

Když s Nayou a Jensem dáme dohromady *Varíme s Baštou: top 10 receptů* a jeden z nich jsou „grilované humří ocásky s čerstvým salátkem z polníčku“, tátovi to nepřijde moc vtipné. Spoustě jiných lidí ovšem ano. Soudě podle smíchu při premiéře je to jedno z našich nejúspěšnějších videí.

Když ale začnou potravinové nepokoje, už ho nepromítáme. Nepokoje jsou děsivé. Je při nich zraněno jedenáct lidí a v nejhrošších chvílích se s rodinou musíme za barikádovat v obytné jednotce, zatímco protestující mlátí do dveří a řvou, ať máma s tátou koukají vylézt. Bezpečnostní složky nakonec dostanou situaci pod kontrolu, ale trvá ještě několik týdnů, než mi máma zase dovolí chodit po stanici bez doprovodu. A i potom se mi v žaludku stahuje uzlíček strachu pokaždé, když opouštím jednotku, a nezmizí až do konce našeho pobytu na Marsu.

Po nepokojích by se situace možná ještě zhoršila, jenže pak začnou problémy s upravovači vzduchu, a z nedostatku kyslíku jsou všichni příliš unavení, aby se bouřili.

„Udělalí to naschvál,“ tvrdí Jens Naye a mně. „Táta říká, že Eř-erko snižuje množství kyslíku ve vzduchu, aby mohli lidi líp ovládat.“

Skoro stoprocentně vím, že to není pravda, ale při vší únavě a hladu mi nezbývá energie se s ním o tom dohadovat.

Všichni do jednoho jsme už vyčerpaní a hladoví (a taky smradlaví a zoufalí), když nás Rada konečně všechny nažene do kantýny, abychom se společně podívali na oficiální nabídku azylu na planetě Čúm pro celé lidstvo. Přestěhovali kvůli tomu velké plátno z odpočinkového centra,

a máma teď před ním stojí s doktorkou Changovou a generálem Schillerem, aby video uvedli.

Máma na úvod zdůrazní, jak laskavě a velkoryse se k nám obyvatelé Čúmmu zachovali, jak nedocenitelným darem jejich pozvání je a jak fantastickou práci odvedl Odbor diplomacie, který s čúmmskou vládou vyjednával.

Potom nás doktorka Changová vybidne, abychom si zapnuli překladače, které nám Eř-erko večer předtím nahrálo do screenů.

„Do sluchátek byste měli dostat srozumitelný překlad všeho, co Žuriové budou říkat,“ vysvětluje. „Bohužel, i když nám bylo řečeno, že všichni na videu mluví žurijsky, náš překládací software zatím není schopný rozpoznat přízvuky národů Kriků, Ororů ani Nugů. K jejich proslovům jsme připravili titulky, sledujte proto prosím plátno s videem. A teď... můžeme spustit pozvánku.“

Máma a druzí dva lídři ustoupí ke straně, plátno se rozsvítí a objeví se na něm čtyři velmi rozdílní mimozemšťani v širokém záběru, který je ukazuje od hlavy k patě.

Tedy ne že by všichni měli paty.

Při prvním pohledu na mimozemšťany publikum zalapá po dechu. Několik lidí vyjekne strachy. Nějaká žena kousek za mnou vykřikne: „Smiluj se!“

Já nelapám ani nejekám, ale v celém těle je mi najednou slabo a srdce se mi silně rozbuší.

Vypadají prostě tak... *jinak*. Jako *vetřelci*.

Celou levou polovinu plátna vyplňuje Ororo: obří bílo-modrý maršmeloun s ospalýma tmavýma očima. Určitě má nohy, ale pod jeho ohromným, tlustým tělem nejsou

vidět. Jak se spolu s ostatními sune směrem ke kameře, tuk na jeho těle se vlní jako obrovská mísa želatiny.

Uprostřed plátna je Žuri, který skupinku vede ke kameře. Už jsme jich spoustu viděli na fotkách, takže jeho tyčkovité tělo, obrovské složené oči, sosákovitá ústa a dlouhá křídla, která teď má složená na zádech, mě nepřekvapují. Jeho křivonohá, napůl srandovní, napůl strašidelná chůze ale působí nesmírně zvláště. Při pohledu na jeho pohyby nevím, jestli se mám smát, nebo ječet.

Napravo od něj je Krik, který dosahuje ani ne poloviční výšky ostatních: chlupatý zelený vlkodláček s boulicími se svaly, rudými očisky a obrovskou tlamou plnou dvojřadí jako břitvy ostrých šedivých zubů. Působil by děsivě, kdyby nebyl tak malý; později mě ovšem napadne, že možná malý jen vypadal ve srovnání s ostatními.

A pak je tu ještě Nug. Ten je ze všech čtyř nejpodivnější – obrovské červovité stvoření plazící se ve tvaru písmene L, jehož hladké tělo zakončuje zející díra. Vypadá jako kombinace lilku, mořského plže a otevřené popelnice.

Všichni postoupí ke kameře na vzdálenost, kterou odhaduju na pár metrů, a pak se zastaví. Sosákovitá ústa zástupce Žuriů se rozvibrují, když promluví vysoko posazeným kvilem: „*Jiiiiiijiiiiiijiiiii.*..“

O chvíli později se mi ve sluchátku ozve překlad. Překladač Žurioví přídělil hlas mírného staršího pána. Ten hlas je skoro uklidňující – poslouchat obřího komára je rozhodně mnohem méně děsivé, když zní jako něčí milý dědeček: „Jménem Spojené čúmmské vlády zdravíme lidskou rasu a nabízíme soustrast nad ztrátou vaší

domovské planety. Všechny čtyři druhy obývajících Čúmm trpěly v raných fázích svého vývoje různou mírou násilí, jež také působily samy sobě. Ale stejně jako jsme se přes násilné stádium dostali my, věříme, že i lidský druh je schopen vývoje.

Proto vám nabízíme útočiště, abyste mohli žít a prosperovat v naší mnohodužné společnosti. Pokud zachováte mír, jste zde vítáni.“

Žuri zase ustoupí a jeho tělo přitom poskakuje nahoru a dolů. Potom předstoupí malý, svalnatý Krik a otevře zubatou tlamu.

„GZZZRRRRGZZRRRKKKKKK...“

Jeho hlas zní jako drsné, nedůtklivé vrčení. Překládává aplikace mi v uchu zapípá: „Neznámý jazyk,“ načež se Krikovo sdělení objeví v titulku na velkém plátně:

Krikové žijí na planetě Čúmm odjakživa. Líbí se nám tady.

Můžete se přidat, když nám to tady nezkazíte.

Krik poodstoupí a vpřed se přišine obří maršmeloun Ororo.

„MRRRRUMMMMMRRRRMMM...“

Jeho hlas je i v reproduktorech tak hluboký, že skoro cítím, jak mi vibruje v hrudi, zatímco překladač mi znovu bezmocně pípne do ucha.

Představa vašeho příjezdu Ororům nevadí.

To se mi zdá jako zvláštní sdělení. Nemám ale čas nad ním moc dumat, protože to už se ke kameře plazí Nug se svým pozdravem.

„SKRÍÍÍÍRÍÍRÍÍÍÍÍ...!“

Nugův hlas je tak hlasitý a vřestivý, že v něm hlášení o „neznámém jazyce“ úplně zanikne. Kolem mě si lidi zacpávají uši a zdá se, jako by se i ostatní mimozemšťani na videu od Nuga odtáhli a nespokojeně se zamračili, když vříská svou uvítací zprávu.

**Ahoj! Nugové jsou zatím poslední
přistěhovalci na planetě Čúmm!**

Těšíme se, až vás poznáme!

Doufáme, že budete slavit s námi! HÍÍ-HÓÓ!

Nugovo závěrečné „SKRÍÍ-SKRÍÍ!“ je tak nahlas, že mám v tu chvíli pocit, jako by mi někdo vrazil do uší vidličky. Naštěstí pak Nug přestane mluvit a odplazí se vzad.

Na svých pružinovitých nohách ke kameře znovu poskočí žurijský vůdce. „Doufáme, že naše pozvání přijmete. Cesta na Čúmm bude dlouhá, ale zde vás čeká nový domov a my se těšíme na setkání s vámi. Do té doby vám přejeme šťastné putování.“

To je konec videa. V nastalém stísněném tichu generál Schiller zamíří zpátky do čela místnosti, aby k nám promluvil. Máma a doktorka Changová jdou v závěsu za ním.

„Asi není třeba zdůrazňovat,“ začne generál, „že tohle je opravdu mimořádná situace. Budeme si na ni muset trochu zvyknout. Ale všichni členové Řídící rady pevně věří, že pokud chceme zachovat kontinuitu lidského druhu,

nejlepší šanci máme na planetě Čúmm. Doufáme, že to všichni vidíte stejně.“

Velmi rychle se ukáže, že ne všichni se chtějí přestěhovat mezi podivně tvarované vetřelce a jejich uši drásající skřeky.

Část lidí chce počkat a pokusit se terraformovat Novo, přestože Eř-erko varuje, že stále chybí dostatek podkladů a důkazů, že to vůbec bude proveditelné. Doktorka Changová navrhuje, že ti, kdo stojí o Novo, by mohli na Čúmm vyrazit jako první. Čúmm je k Novu o polovinu blíže než Mars, takže by odtamtud bylo mnohem snazší ho zkoumat a následně se na něj přesunout. Jenže frakce Novo nechce mít s Čúmmem nic společného. Čtyři stovky z nich se nakonec rozhodnou zůstat na Marsu a připravit se na cestu přímo na Novo.

Ještě větší šok je těch skoro devět stovek lidí, kteří hlasují pro návrat na Zemi. Všichni vědci se shodují, že život na Zemi bude další stovky let zcela nemožný, ale Zeměvěřiči je odmítají brát vážně.

Mezi Zeměvěřiče patří i Jens a jeho otec. „Uvidíte,“ říká Jens mně a Naye. „Bude to v pohodě. Až se tam budete mačkat s těma vetřelcema, budete si ještě přát, abyste byli s náma zpátky na Zemi.“

Je jasné, že Jens se mýlí, ale já se s ním nehádám. Nebylo by to k ničemu, pokud by se mi nějak nepovedlo docílit toho, aby názor změnil Jensův otec. A máma i táta se shodli, že to je nemožné.

„Lidi věří tomu, čemu věřit chtějí,“ pokrčil táta rameny.

Nakonec nám s Nayou nezbude než Jense obejmout a slíbit si, že zůstaneme v kontaktu.

„To bude mega divný,“ poznamená. „Vy budete tak dalších dvacet let v biosuspenzi. Až se vzbudíte, mně bude skoro jako teď vašemu tátovi.“

„Doufejme,“ řekne Naya.

„Jak to myslíš?“

„Nijak.“ A znovu ho obejmě.

Taky ho obejmě. „Dávej na sebe pozor, jo?“

„Vy taky. A posílejte mi videa.“

„Budem.“

Pak se s Nayou, Ilou, našimi rodiči a 1 018 dalšími lidmi nalodíme na raketoplán; ten nás dostane na loď, která čeká na nízké oběžné dráze, aby nás odvezla na planetu Čúm. Podmínky na lodi jsou ještě horší než na stanici na Marsu – žádné oddělené obytné jednotky, všichni musíme spát v biosuspenních kapslích v jedné obrovské místnosti.

Naštěstí jsme na lodi jenom dva dny, než se uložíme do suspenze a probudíme se ráno – respektive za dvacet let, záleží na úhlu pohledu – ve sto bilionů kilometrů vzdálené sluneční soustavě, připravení začít nový život na Čúmmu.

Je tu ale jeden problém: Během těch dvaceti let, co jsme prospali, si to mimozemšťani rozmysleli.

EHM, VLASTNĚ, NEMOHLI BYSTE ZASE ZMIZET?

První, co slyším po probuzení z biosuspence, je mámin hlas.

„Dobré ráno, Lani,“ říká. „Hej. Ahoj. Vstáváme.“

Cítím, jak mi konečky prstů jemně odhrnuje vlasy z čela. Otevřu oči a vidím, jak se nade mnou usmívá. Usměju se na ni taky a posadím se.

A pozvracím se.

Tedy nepozvracím, protože nemám v žaludku vůbec nic. Je úplně prázdný (když jdete spát na dvacet let, nenechají vás se uložit s nacpaným břichem), a tak v podstatě jenom nasucho dávím nad kyblíčkem, který mi máma drží u obličeje.

„To nic,“ uklidňuje mě a poplácává mě po zádech. „To se děje všem, když se probudí.“

„Jak to, že ty nezvracíš?“

„Už jsem asi tak den vzhůru. Táta taky.“

„Dobré ráno, ospalče.“ Vzhlednu a uvidím tátu, jak sedí na kraji liny kapsle a drží jí vlasy, zatímco Ila dává

s obličejem zabořeným do vlastního kyblíčku. „Dlouho jsme se neviděli.“

„Vůbec mi to tak nepřijde,“ řeknu a rozhlížím se po nacpané místnosti plné kapslí. Všichni jsou na tom stejně – buď se zrovna probouzejí, nebo drží kyblík někomu jinému, kdo se zrovna probouzí.

„Je to zvláštní, co? Dvacet let prostě fuč.“

Znovu dávím. „Jak jsme daleko od Čúmму?“

„Jsme už docela blízko,“ odpoví máma. „Na oběžné dráze.“

„A budeme brzo přistávat?“

Máma s tátou si vymění pohled. „Viš...“

„Co?“ Mámin tón Ilu přiměl, aby prudce vytáhla hlavu z kýble. Moje sestra je šedivá v obličejí a pod očima má silné černé kruhy. Podívá se na mámu a přimhouří oči. „Co se děje?“

„Nastaly komplikace,“ řekne máma tiše. „Vysvětlíme to, jakmile budou všichni vzhůru.“

Hodinu nato stojí máma v čele místnosti s kapslemi spolu s doktorkou Changovou a generálem Schillerem, stejně jako tehdy, když nám na Marsu pouštěli videopozvánku na Čúmmu.

Tentokrát se netváří radostně. Tentokrát vypadají ustaraně.

„Když první z nás ukončili biosuspenzi,“ začne vysvětlovat generál Schiller, „vyslali jsme k čúmmské vládě žádost o instrukce k přistání. Místo odpovědi poslali tohle video. Říkali jsme si, že bude nejlepší, když ho uvidíte na vlastní oči.“